

han nævnte, nemlig, at Brænderierne fornuftigvis burde have været anlagte paa Landet. Det var det Argument, hvorefter han mente, at det var rigtigt, at man rykkede Brændevinsbrænderierne saa nær ind mod Kjøbstæderne som muligt, eller med andre Ord, at Næringslovens almindelige Grændse mellem Kjøbstæderne og Land ikke kunde komme til Anvendelse paa Brænderierne. Jeg kan saa godt følge det ærede Medlems Tanke i den Henseende, og den samme Tanke har den høitærede Finansminister ogsaa havt ved at sætte Grændsen der, hvor den er sat; jeg ser jo nemlig udtalt i Lovforslagets Motiver, at paa Landet er Brændevinen et Biprodukt; der er Hovedsagen den Fodning, der finder Sted med, hvad der bliver tilbage, efterat Brændevinen er indvunden, medens i Kjøbstæderne Brændevinen er Hovedsagen og Bærmen et Biprodukt. Jeg har nu imidlertid i den Henseende søgt at indhente Oplysninger, fordi jeg nok antog, at dette Argument vilde blive brugt ligeoverfor mig, naar jeg forlangte Grændsen rykket ud, og det har da vist sig, at det altsaa er omvendt; i Kjøbstaden udbringes pr. Ko ved Hjælp af Bærmen et Udbytte af mellem 4 og 8 Mark daglig, medens der paa Landet kun udbringes 2 Mark pr. Ko daglig. Det Anførte viser altsaa, at den nævnte Dpfattelse af Stillingen respektive i Kjøbstaden, og paa Landet er fuldstændig feilagtig. Denne Oplysning kommer fra en Mand, der vel kan vide Besked derom, da han selv driver den Forretning og er meget vel inde deri; det er en nøiagtig Angivelse, og den forekommer mig ganske at tale imod den Sætning, at man bør lade Landets Brænderier rykke Kjøbstaden ind paa Livet for Landbrugets Skyld; thi det er i Kjøbstaden, at man har Hovedindtægten, den større Indtægt af Bærmen, i Modsetning til, hvad man har paa Landet. — Naar det ærede Medlem modsatte sig det Forslag, jeg har gjort, om en lempelig Forhøjelse af 2 Sk., og i saa Henseende yttrede, at saa kunde men ligesaa godt gaa langt videre, saa forekommer det mig, at det er klart, at hvis man vilde gaa til den Uderlighed at indvinde hele Statens Underbalance igjennem Brændevinsafgiften, saa vilde man begaa en stor Taabelighed;

det er altsaa et Argument, som Intet gjælder. Der er naturligvis en Grændse, indensfor hvilken man maa sige, at Skatten er lempelig baade for Forbrugere og for Producenter, og som man ikke kan overskride, uden at gjøre noget ganske Forkert, som det ikke kunde falde mig ind at foreslaa. Jeg mener — og jeg vil se den, der kan modbevise mig — at det, jeg har foreslaaet, er en lempelig og rimelig Afgift, der godt kan taales. Det ærede Medlem yttrede, at det for mange smaa Budgetter kunde blive en betydelig Afgift. Jeg tror, at, naar det ærede Medlem vil regne efter — og Regningen er ikke vanskeligt — vil han se, at han tager feil. Det ærede Medlem kan stole paa, at det kun er $\frac{1}{12}$ β . pr. Snaps, og lad nu en Mand drikke 3 Snaps daglig, saa vil det omtrent blive 96 β . om Aaret. Den Regning er meget simpel, og at det skulde være meget trykkende for vedkommende Bruger, vil Ingen med Rimelighed kunne sige.

S. Pedersen: Jeg forlangte rigtignok Ordet for en kort Bemærkning, men maasse den endda ikke bliver saa ganske kort.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet i det Omfang, hvori han ønsker at have det.

S. Pedersen: Jeg maa have udtalt mig meget uheldigt, naar det ærede Medlem har kunnet tro, at det, jeg søgte at gjøre gjældende ligeoverfor ham, nærmest gik ud paa, at man skulde tage Bestyrelseskøbet bort. Jeg har i og for sig ikke Noget imod, at man beholder den samme Sikkerhed for Kjøbstæderne, hvad denne Næring angaar, som med Hensyn til de øvrige Næringer, men jeg

Rettelser.

Sp. 203, Lin. 10—11: „at Sognefogderne skulde have Løn for dette Arbejde af Kommuneskassen,“ læs: „at Sognefogderne i saa Fald kunde faae Lønnet Medhjælp af Kommuneskassen.“

— 271, Lin. 16—17: „De uberigtigede Udgifters Konto, læs: „Den uberigtigede Udgiftsrestanceskonto“.